

**Antoninus Diana Panormitanus, Clericus Regularis, Doctor
Celeberrimus, Coram S. D. N. Alexandro VII. Episcoporum
Examinator, & Sancti Officij Regni Siciliae Consultor,
Coordinatus, Seu Omnes ...**

Diana, Antonino

Lugduni, M. DC. LXXX.

122. An sufficiat, ut meretrix inveterata in confessione tantum manifestet tempus ejus Officij? Et an saltem præter tempus oporteat, ut principales species peccatorum, quas possit numerare, dicat; ut ...

[urn:nbn:de:hbz:466:1-76393](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-76393)

rentia videtur esse alienum, Ouiedo *in p. 2. D. Thomae tract. 6. controu. 5. punct. 3. §. 6. n. 8.* ubi me citato, sic ait; Quando tactus, & oscula copulam praecesserunt non ex intentione copulae, & statim post illa nouo actu voluntatis copula successit, distinctam malitiam à copulae malitia necessariò in confessione explicandam continere, docet Vasquez, Hurtadus, & Diana. Ratio horum Authorum est, quia licet hi actus ad copulam sint ordinabiles, per se ad illam non ordinantur, & per se sunt prohibiti: & mali, & ita, cum ex intentione operantis ad illam non fuerint ordinati, malitiam aliam numero distinctam continent. Opposita sententia videretur alicui non omninò ratione destituta, quia tactus, & oscula praecedentia copulam, eandem secundum speciem malitiam continent, ac proinde cum sine interruptione morali exercentur, cum ea continuanda esse videntur, ita vt voluntas secunda habendi copulam in se primam, & primum obiectum auctum iam, vt magis extensum intrat eandem speciem contineat. Potest etiam dici tactus, & oscula per se ad fornicationem ordinati, etsi operans possit pro sua voluntate in illis fistere, & ad copulam non procedere. Hucusque Ouiedo.

2. Sed ego non discedo à sententia affirmatiua, quam docui, & quam me citato omninò veram esse putat Dicastillus *de Sacram. tom. 2. tractat. 8. disput. 9. dub. 2. num. 76.* quam etiam tenet Cardinalis Lugo *de poenitent. disp. 16. num. 556.* Et ratio est, quia hi tactus in eo casu non habent illam vnitatem moralem cum copula, ad quam non ordinantur ex intentione expressa, vel interpretatiua, seu indirecta operantis, & ipsi actus per se sunt peccatum, ergo siue specie differat eorum malitia ab ipsa malitia copulae, siue non, erunt distinctum peccatum, saltem numero, atque adeò exprimendum, nec ad hoc probandum est necessarium asserere (quod facit Lugo) malitiam illorum actuum esse diuersam. Eodem modo Philosophari debemus in eo, qui sine animo occidendi, nec occisionis periculo prauius, voluit inimicum grauius quidem percutere, aut vulnerare, non tamen lethaliter, postea verò ex alia voluntate lethaliter percutiendo immediatè occidit, est enim eadem ratio, priores enim actiones non component vnum peccatum cum occisione; esset tamen peccatum vnicum, si omnes illae percussiones secundum se sistendo in illis essent eiusdem speciei inadaequatae cum homicidio (aut essent homicidiiu partiale, si fuissent mutilationes) siue essent (vt alij volunt) diuersae naturae, sunt tamen in ordine ad homicidium plenum, quod postea procedit, atque adeò component cum illo vnum peccatum vnitatem morali, vt de tactibus impudicis dictum est.

RESOL. CXXII.

An sufficiat, vt meretrix inueterata in confessione tantum manifestet tempus eius officij?

Et an saltem praeter tempus oporteat, vt principales species peccatorum, quas possit numerare dicat, vt si cum Clericis, Religiosis, propinquis, coniugatis peccauerit, vel si crimen nefandum cum ipsis commiserit?

Ex quo sequitur, quod quando poenitens per longum tempus fuit in malo statu, aut consuetudine iterationis alicuius peccati, ita vt non possit designare numerum, quantum humanitus fieri potest, satisfacit declarando tempus, quo fuit in tali statu, & consuetudine?

Ex quo etiam inferitur, quod Rustici homines, qui

agressi, & inculto modo confitentur sine numero, & diligentia, cogendi non sunt repetere confessiones factas cum indoctis Parochis: Ex part. 3. tr. 4. Rel. 88. alias 89.

§. 1. **A**ffirmatiuè respondent nouissimè Pharaeus *de sacram. poenit. tract. 1. §. 1. c. 6. §. 1.* Canus *de poenit. §. 5. colligo* Attamen Caietanus *to. 1. opuse. tr. 3. q. 3.* Petrus Soto *lect. 9. de confessione, & Nauarrus in sum. c. 6. n. 15* asserunt talem sceminam non obligari ad explicandum speciatim numerum peccatorum, sed sufficere, si manifestet tempus.

2. Et hanc sententiam tanquam probabilem videntur etiam admittere Fagundez *pr. 2. lib. 3. c. 4. n. 1. in fine.* licet ipse, optimè doceat, quòd supra dicta meretrices, oportet, vt saltem praeter tempus principales species peccatorum, quas possunt numerare, dicant, vt si cum clericis, religiosis, propinquis, coniugatis peccauerit, vel si crimen nefandum cum ipsis commiserunt, &c. Et ita etiam docent Villalobos *in sum. t. 1. tr. 9. diff. 3. n. 5.* Henriquez *lib. 2. de poen. c. 5. n. 9.* Turrianus *de poen. q. 9. art. 2. disp. 19. dub. 4. Sotus in 4. disp. 18. q. 2.* Suarez *t. 4. disp. 2. sect. 6. n. 8. 9. & alij.*

3. Ex his apparet, vt bene obseruat Fay *de poenit. in addit. ad 3. part. q. 9. art. 2. disp. 2. concl. 2.* cum aliis communiter, quòd quando poenitens per longum tempus fuit in malo statu, aut consuetudine iterationis alicuius peccati, ita vt non possit designare numerum, quantum humanitus fieri potest, satisfaciat declarando tempus, quo fuit in tali statu, & consuetudine.

* Hinc etiam inferitur, quòd rustici homines, qui aggressi, & inculto modo confitentur, sine numero, & diligentia, cogendi non sunt repetere confessiones factas cum indoctis Parochis. Cum enim bona fide confiteantur, & vniuersum vitae modum, & vniuersi rationem habeant, statim ex confessione vnius anni coniciet prudens Confessarius, quantum in reliquis annis peccauerint, & quot numero peccata commiserint. Ita Fagundez *supra n. 1. c. 2. n. 5.* Henriquez *lib. 2. de poenit. cap. 3. n. 10.*

RESOL. CXXIII.

An poenitens à Confessario interrogatus teneatur confiteri se habuisse consuetudinem peccandi?
Et an in tali casu possit vti aequiuocatione, Confessarium eludendo? Ex part. 1. tr. 7. & Misc. 7. Rel. 37.

§. 1. **H**oc dubium nouissimè adducit, & ad illud sic respondet Ioannes Pontius *in cor. Theolog. disputat. 4. §. quest. 4. conclus. 2. numer. 32.* Quæri solet, an poenitens teneatur confessario interroganti, an habuerit consuetudinem committendi peccatum, quod confitetur, respondere quòd sic, si eam habuerit?

2. Ioannes Sancius negat; Cardinalis de Lugo affirmat.

Ille mouetur, quia non tenetur poenitens peccata dimissa subiicere iterum Clauibus, ergo potest eludere aliqua aequiuocatione interrogationem Confessarii.

3. Fundamentum Cardinalis est quòd licet, quis non teneatur confiteri quantitatè furi mortalis, secundum eos, qui putant circumstantias aggravantes non necessariò confitendas esse; tamen si fuerit ante in familia peccata, tenebitur tamen, si interrogetur.

4. Sed certè hoc fundamentum non subsistit, primò, quia non est eadem ratio vtriusque casus; nam